

til deres Livsstillinger sikres ved Lov og Ret i vore Nabolande mod Nord, ikke er bleven gjort gjældende i Danmark; det ærede Thing vil erindre, at det Tillægsløfte, som er føiet til Grundlovens § 22, endnu ikke er blevet løst; og naftet den Mand, som omtrent varmest i den grundlovgivende Rigsforsamling talte for en større Retssikkerhed for Embedsstanden, nu for Tiden er Conscilspræsident i Danmark, ligger det dog i den nærværende hele Status, at hvor Ministre af to forskjellige Nationer sidde sammen i eet Geheimes Statsraad, der ville de, der repræsentere den ene Nationalitet, ikke saa let blive tilbøielige til at fremelske større politisk Selvstændighed hos den anden Nationalitet, og Løftet i Grundlovens § 22 har derfor for Dieblilket neppe stor Udset til snart at indfries. Vi ere altså i denne Henseende gaaede en anden Vej end vore nordlige Frænder, vi ere i det Hele taget gaaede ind paa de Forhold, som herske i Tydskland, om vi endog ikke ere gaaede saa vidt som i enkelte tydske Stater, som t. Ex. i Hannover, hvor man i de sidste Dage har seet, at ogsaa de pensionerede militaire og civile Embedsmænd — og flere saadanne have jo ogsaa Plads i den danske Rigsdag — skulle for at indtræde i Kamrerne først dertil erholde Regjeringens Tilladelse. I Modsatning her til staaer der dog i den danske Grundlov, at Embedsmændene ikke behøve Regjeringens Tilladelse til at modtage Valg, ligesom der om alle Rigsdagsmændene staaer, at de her ene skulle være bundne ved deres Overbeviisning. Men naar man nu stiller sig paa det Standpunkt, hvorefter Folkethinget skulde optræde som en Part, paa dette partiske Standpunkt, hvorfra den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) har yttret sig saaledes: „Jeg har aldrig hørt, at en Part er gaaet hen og har givet sin Modparts Sagfører et Honorar —“, naar man stiller sig paa dette Standpunkt, saa vilde det blive, jeg siger ikke absolut retfærdiggjort, men dog langt uskyldigere, meget lettere forståeligt, om nogen kommende Minister ogsaa engang vilde tilegne sig den Tankegang, som der under det forrige Ministerium, da Spørgsmaalet om en Rigsretsaction først begyndte at

reises, i en Deel af den ministerielle Presse blev gjort gjældende, den Tankegang nemlig, hvorefter Ministeriet i de Folkethingsmedlemmer, der meente, at der var tilstrækkelig Grund til at tage Beslutning om en Rigsretsaction, kun burde see sjenbste Sagvoldere, kun personlige Sjænder, der, forsaavidt det stod til Ministeriet, ikke burde taales. Tager man derimod hele dette Forhold paa en anden Maade, forstaaer man det kun saaledes, som det bør forstaaes, saaledes, at Rigsdagsmanden siger: Jeg finder, at der er Grund til, at dette Spørgsmaal maa gjøres til Gjenstand for rigsretlig Afgjørelse, men langst fra mig være det under den offentlige Sag at begunstige den ene Side fremfor den anden Side, langst fra mig være det at forlange, at det Offentlige skulde belønne Anklagen fremfor Forsvaret, saa vilde en Minister, naar han dog ikke hos en eller anden af Rigsdagsmændene kunde taale, at en saadan Overbeviisning blev gjort gjældende, saa aabenbart, som det efter Omstændighederne er muligt, ogsaa medens Tillægsløftet til § 22 endnu ikke er indfriet, komme i stærende Strid med hele Grundlovens Aand, med den Aand, som i de mere fristnede Aar 1848 og 49 fremkaldte de Tillægsbestemmelser til Grundloven, som jeg her har tilladt mig at minde om.

Men jeg vender mig bort fra alle politiske Betragtninger, ikke blot af Fortiden, men ogsaa af Fremtiden, og tager kun Hensyn til de tvende Holdningspunkter, der ere faste. Det ene er den Uttring, som foreligger fra Finantsudvalget igiennem dets Ordfører, og som ordret lyder saaledes, at „Udvalget har ikke kunnet Andet end erkjende, at det under vore Forhold er et rundeligt Salair, der er tilkjendt den offentlige Anklager i den Rigsretsaction, der ifølge Folkethingets Beslutning blev anlagt“. Det andet Holdningspunkt er § 89 i Rigsretsloven af 3die Marts 1852, der lyder saaledes: „Den offentlige Anklager og den af det Offentlige beskiftede Forsvarer kunne erholde ikke alene Erstatning for havte nødvendige Udgifter, men ogsaa, naar de gjøre Paastand derpaa, Godtgjørelse for deres Arbejde. Størrelsen af denne Godtgjørelse bestemmes ved Dommen“.